

Når det så er sagt, har jeg et par betragtninger om det, ministeren også var inde på, nemlig forholdet mellem forebyggelse og behandling. Jeg er enig i det, fru Margrethe Vestager fra Det Radikale Venstre sagde om, at det, som i hvert fald regeringen har givet udtryk for her fra talerstolen om forebyggelse og behandling, er alt for snævert. Jeg synes faktisk, at det er regeringen og Venstres ordfører, der ikke har fundet balancen på dette punkt.

Hvis man har været i en region i et udviklingsland og har oplevet, at en hel del af de 10-15 embedsmænd, som bærer den region oppe, har hiv/aids, ved man jo, at det er afgørende for en sådan regions funktion og dermed også for, at de fattige i regionen kan klare sig bare nogenlunde, at behandling og forebyggelse hænger sammen. Men sagen er jo, at den danske hiv/aids-politik har haft en forkert balance. Den har været meget forebyggelsesorienteret og meget vaklende og svag på behandlingssiden, og den balance skal ændres i retning af at finde ud af det, man kunne kalde en begavet sammenhæng mellem forebyggelse og behandling.

Så er der diskussionen om: Skal vi give det hele til Den Globale Fond, eller hvor meget skal vi give til Den Globale Fond? Her mener jeg vi skal være mere generøse over for Den Globale Fond, end vi har været hidtil, og jeg tror, det er et af de områder, hvor vi skal gå på to ben.

Man kan sige, at Den Globale Fond omhandler nogle store, overordnede beslutninger på globalt plan, som man prøver at køre igennem, og som samtidig skal hænge godt sammen med vore landebaserede udviklingsstrategier. Det mener jeg godt kan lade sig gøre, og jeg mener altså, det er forkert at prøve at gøre det til hinandens modsætninger, som jeg måske anede i nogle af de tidligere indlæg.

Til slut vil jeg sige, at ganske vist siger regeringen nu, at den agter at øge bistanden, men signalet i retning af balance mellem behandling og forebyggelse får mig til at tænke på, at vi måske bør få en grundigere diskussion om spørgsmålet, inden regeringen lægger sig alt for fast, og det vil jeg da håbe man er enig i.

Så forstår jeg også, at det overordnede princip for regeringen er, at den ikke agter at øge bistanden i de kommende år. Men det er jo klart, at det stiller regeringen i en vanskeligere situation og derfor også gør det sværere for regeringen at levere varen, som netop er at styrke bekæmpelsen af hiv/aids i udviklingslandene.

Rune Lund (EL):

Det er faktisk et rigtig fint forslag, også selv om det måske ikke er så vidtgående, som vi godt kunne have tænkt os i Enhedslisten. Men det er et fint forslag, og vi er meget positive over for det.

Kl. 20.00

Hiv/aids er en menneskelig tragedie, både for den enkelte, for familien, for vennerne og for samfundet, og kampen mod hiv/aids er en helt central kamp for at få mange fattige lande bragt på fode. Aids er derfor ikke bare en menneskelig katastrofe; det er også en økonomisk katastrofe, der forhindrer økonomisk, menneskelig og social udvikling. Eksistensen af hiv/aids skaber øget global ulighed, og kampen mod aids er derfor også en kamp mod global ulighed. Mange steder taber vi dog i øjeblikket kampen mod hiv/aids, og flere ressourcer er nødvendige.

Hele 5 millioner mennesker blev i 2005 smittet med hiv, over 40 millioner mennesker er i dag smittet med hiv, og 28 millioner børn vil være forældreløse i 2014 på grund af aids. I et land som Mozambique i det sydlige Afrika er der 1 million forældreløse børn ud af en befolkning på 18 millioner, og Mozambique er endda ikke et af de lande, der er allerhårdest ramt af hiv/aids.

Enhedslisten har regnet ud, at hvis den borgerlige regering ikke var kommet til magten i 2001, ville der i 2009 have været i alt 47 mia. kr. mere til ulandsbistand – 47 mia. kr.! Det er altså forskellen mellem det beløb, der ville have været til rådighed i 2009, og det, vi har i dag, hvis regeringen ikke var kommet til magten. Regeringen vil desværre ikke være med til at levere nogle af de 47 mia. kr. tilbage ved at stemme for dette beslutningsforslag, og det kan Enhedslisten kun beklage.

Enhedslisten mener, det er nødvendigt at sætte ulandsbistanden drastisk op. Vi har i Enhedslisten foreslået – det er en fast bestanddel af vores forslag til finanslov – at sætte ulandsbistanden op til 1,5 pct. af bruttonationalindkomsten, men vi må desværre konstatere, at regeringen går den modsatte vej, selv om der er brug for hjælp til verdens fattige i stedet for skattelettelser til de rige herhjemme i Danmark. De nedskæringer, der er gennemført, går selvfølgelig også ud over aids-bekæmpelsen.

Nu er det jo sådan, at der ikke er flertal for forslaget i dag, men det understreger jo bare, at vi som opposition – Enhedslisten, SF, Socialdemokraterne og De Radikale – skal huske, hvad